

4 september 2010

Men hur kan Socialstyrelsen fortsätta luras om psykofarmaka och självmord?

Jag förstår att du anser att ärendet är avslutat. Du har klargjort att Socialstyrelsen inte tänker svara på mina enkla frågor om publicering av fakta om psykofarmaka och självmord. Men det duger inte att ge ”icke-svar” i frågor om liv och död, där myndigheten inte bara mörklägger fakta för läkare och allmänhet, utan till och med ger *falsk* information. Ja, det är alltså så illa att myndigheten faktiskt ljuger och att dessa lögnar med stor sannolikhet bidrar till att ett avsevärt antal människor dör varje år – människor som kunde ha räddats om bara myndigheten publicerat fakta på ett sanningsenligt sätt.

Du skriver i ditt brevsvaret om redovisningen av självmord och psykofarmakologisk behandling <http://jannel.se/SvarHolm23Aug.pdf> att ”*det saknas epidemiologiska studier av det slag att en redovisning av psykofarmakologisk behandlingsbakgrund blir intressant och rättvisande*”.

Vi pratar alltså här om hur mycket och vilka former av psykofarmakologisk behandling som de personer som begått självmord i Sverige faktiskt fått.

Du anser att det inte är ”*intressant och rättvisande*” att redovisa de fakta som i nuet finns hos Socialstyrelsen. Men nu är det ju som sagt så att Socialstyrelsen faktiskt inte bara *mörklägger* dessa fakta utan också *luras*. Socialstyrelsen *har* redogjort för behandlingsbakgrunden, för förhållandet mellan föregående psykofarmakologisk behandling och självmord, och myndigheten har gett *falska* uppgifter.

Nu senast skrev Helena Silfverhilem, den ansvariga författaren till den nya rapporten om självmord anmälda per Lex Maria (2006-2008) s. 31: ”Det finns en risk att det finns obehandlade depressioner hos många patienter som inte fått en diagnos. *Obehandlad depression är det vanligaste tillståndet både bland dem som gör självmordsförsök och bland dem där självmordet fullbordas.*” (Kursivt här.)

Och förra gången Socialstyrelsen tog upp saken skrev man i ”Förslag till nationellt program för suicidprevention” (2006) s. 22: ”*Av de personer med depressionsdiagnos som suiciderar är mer än 80 procent obehandlade vid tidpunkten för dödsfallet. Personer med depression är ofta obehandlade eller*

*underbehandlade även efter ett suicidförsök.” På en förfrågan var denna uppgift kom ifrån svarade ansvarig tjänsteman på Socialstyrelsen (december 2006) att det var från en artikel av den svenske psykiatrikern Göran Isacsson (som vid närmare undersökning visade sig vara från 1996), och i artikeln ”*uppskattas det årliga antalet suicid med depression som tagit antidepressiva medel till 120 av 1000 fall i Sverige (12 %) och antalet årliga suicid som inte tar antidepressiva medel till 880 av 1 000 fall (88 %)”*.*

De här, i stort sett liktydiga uppgifterna (2006 och 2010), har tydligen ansetts vara **”intressant och rättvisande”** information i ämnet. Det här är vad Socialstyrelsen publicerat i området de senaste åren – en myndighet som stolt deklarerar: ”Kunskap är vårt nav.”

Men som både du och jag, socialministern och högre chefer på Socialstyrelsen vet, är det här inte sant; det är en ren lögn. Fakta är i stället att ***en stor majoritet av dem som begår självmord i Sverige idag har fått en lång och omfattande behandling med psykofarmaka – främst antidepressiva medel – innan självmordet.***

Fakta är att det för Lex Maria-självmorden (2007) gällde att i hela 86 % av fallen (338 av 393 då rapporterade fall) hade personerna fått psykofarmaka inom ett år före självmordet. I 304 fall – i 77 % av dessa fall – hade personerna fått behandling med antidepressiva medel och/eller neuroleptika. I 246 fall – i 63 % av fallen – hade personerna fått behandling med antidepressiva medel. I 164 fall – i 42 % av fallen – hade personerna fått behandling med neuroleptika. ***Personerna hade i medeltal fått 4 olika psykiatriska preparat under året före självmordet.***

Du skriver att det inte är **”intressant och rättvisande”** att göra dessa uppgifter kända. Men ***det egentliga skälet*** är att offentliggörandet av dem skulle ”sopa mattan med” de psykiatriska konsulter som styr Socialstyrelsens arbete i många år. Myndighetens konsult psykiatriker Göran Isacsson skulle inte kunna fortsätta med sina demagogiska utspel om att antidepressiva medel räddar liv; det vetenskapliga rådet psykiatriprofessor Lars von Knorring, med alla sina till läkemedelsbolag kopplade studier och uttalanden om vikten av långtidsbehandling med antidepressiva, skulle tappa all sin trovärdighet. Och myndighetens psykiatriska experter, som exempelvis Helena Silfverhielm, skulle inte kunna sitta kvar.

För alla deras uttalanden om att de psykiatriska drogerna är ”säkra och effektiva” och rättar till en ”biokemisk obalans i hjärnan”, skulle avslöjas som lögn om Socialstyrelsen bara berättade att ***de människor som begått självmord i en stor majoritet av fallen fått mängder av dessa piller under en längre tid.***

Det skulle förstöra de psykiatriska konsulternas auktoritet att berätta om de i Lex Maria-anmälningar så vanliga fallen: personen som sista året före självmordet fått *Lyrica, Sobril, Remeron, Lamotrigin, Zyprexa, Lamictal, Stilnoct, Propavan, Atarax, Klomipramin*; personen som fått *Seroquel, Cipralex, Remeron, Haldol, Zeldox, Oxascand, Mirtazepin*; personen som fått *Anafranil, Nozinan, Propavan, Theralen, Stesolid, Fluoxetin, Cymbalta*. Och alla andra av liknande slag.

Det uppenbara är att dessa personer blev förgiftade. De drabbades av en mängd fysiska och psykiska skador ("biverkningar"), **förlorade till sist allt hopp** om att kunna få ett normalt eller drägligt liv och tog livet av sig.

Men Socialstyrelsens psykiatriska experter och konsulter har i alla år skrivit att dessa piller *rättar till störningar i hjärnan och räddar liv*; om det är något som är fel så är det enligt dem att patienterna är "underbehandlade". Och tyvärr tror tydligen många av de läkare som skriver ut pillren att det här är sant.

De litar så mycket på auktoriteten och på att Socialstyrelsen inte ljuger att de blivit helt blinda för de uppenbara förgiftningseffekter som psykofarmakan har. De tror på "experternas" ord: att det de ser bara är utslag av patientens "underliggande sjukdom". Hellre än att medge att de psykiatriska droger de skrivit ut är ineffektiva och skadliga så omdefinierar de psykiska problem till att vara obotliga och dödliga – i samma kategori som cancer.

Socialstyrelsen och myndighetens konsulter har ljugit så bra att *ingen enda* av de läkare (främst psykiatriker) som ansvarat för behandlingen i de 338 Lex Maria-fallen har skickat någon biverkningsrapport till Läkemedelsverket. Ja, du visste det här sedan förut (Socialstyrelsen har ju tidigare berättat att man struntar i den skandalen). **338 fall av psykofarmakologisk behandling med dödlig utgång och ingen, säger INGEN, enda rapport om biverkningar till Läkemedelsverket.**

Socialstyrelsen måste sluta med sitt lurendrejeri och i stället berätta de fakta som myndigheten har om psykofarmaka och självmord. De fakta som myndigheten har tillgång till finns utförligt beskrivna i min rapport *Psykofarmaka & självmord i Sverige 2007*, <http://jannel.se/psyksuicid2007.pdf>

Janne Larsson
skribent
janne.olv.larsson@telia.com

(Snöbollsgränd 22, 129 45 Hägersten)